

Tas bija gadus desmit atpakaļ, kad aktīvi lūkojos pēc alternatīviem zināšanu un dziedināšanas avotiem. Sekoju līdz Alijas vizītēm šeit Latvijā, tomēr pie viņas nenokļuvi – kāda savāda iekšēja bremze nostrādāja, ko toreiz neanalizēju, bet šodien skaidri zinu, kādēļ tā...

Alija Lučezarnaja... Cik ļoti viņu raksturo uzvārds, kas ir viņas īstais uzvārds... To īpašo starojumu es uzreiz sajutu. Jau toreiz, vienkārši no attāluma skatoties uz viņu... Kas to būtu domājis, ka pienāks diena, kad draudzīgi pļāpāsim pie tējas gan klātienē, gan skaipā...

Draudzene atsūtīja linku uz Alijas semināru Jūrmalā. Tā kā tas bija laiks, kad aktīvi man Zīmes nāca saistībā ar Jūrmalu, tad arī šo semināru uztvēru savā ziņā kā zīmi. Pietam semināra nosaukums bija ciešā saistībā ar manu kristīto vārdu, ko uztvēru kā īpašu zīmi... Jā, jā...es ļoti ticu un paļaujos uz Zīmēm... Kad es tās

gaidu, man tās tiek rādītas...Ir tik interesanti tām sekot...

Lūk, es pieteicos gan uz semināru, gan uz individuālo konsultāciju pie Alijas... Seminārā es apsēdos priekšpēdējā rindā, samainījos ar Katiņu, lai būtu nostāk no acīm- domāju: klusiņām vērošu, ļaušos, neko nejautājot... Es nebiju iepazinusies ar informāciju par semināru formātu, kas balstās uz jautājumiem. Cilvēki uzdod jautājumus- ļoti personiskus, pat piezemēti sadzīviskus...tomēr viņiem, bez šaubām, svarīgus... Alijai sāk nāk informācija šim cilvēkam, kas pamazām paliek plašāka, izvērstāka, redzu, ka viņa ik pa laikam paskatās uz citiem cilvēkiem, līdz tā paliek tik plaša un dziļa, ka viennozīmīgi tiek katram... Tad seko nākamais jautājums.

Jau Alijai ienākot zālē gaiss tā kā sabiezēja, elektrizējās, enerģija ļoti mainījās. Tā ir tā retā sajūta, kad Gara enerģija (protams, arī Augstākie Spēki) ieplūst telpā...

Latvijā es tikai pie viena cilvēka esmu bijusi, kur esmu sajutusi šo Gara radīto enerģētisko telpu... Par šo fenomenu runā ļoti daudzi avoti. Pēc šīs Skolotāja Gara telpas dodas uz ašramiem, kur tu vari neko nesaprast, Skolotāja var nemaz nebūt, bet ir viņa Gars... Un transformācija, procesi notiek vien, esot šajā telpā... Tā ir svētīga sajūta... Būt Skolotāja Gara radītā telpā...

Man blakus esošās meitenes sarunājās: klau, vai tev arī griežās galva, izplūst telpa?

Un semināra vidū bija laiks meditācijai. Alija ieslēdz R.H.Coxona mūziku, kas man ir mīļākā un tuvākā, kas skan arī teju visās manās meditācijās... Es smaidu un sajūtu tuvību...

Aizveru acis un ļaujtos...Pēkšņi pie griestiem ieslēdzās lielās lampas, ļoti spoži...balta gaisma nāk, spiežās caur plakstiņiem... Atveru acis un saprotu, ka

neviens lampas nav ieslēdzis... Meditācija bija viena no spēcīgākajām, ko es savā mūžā piedzīvoju...

Lai arī biju noslēpusies zāles galā, ievēroju, ka Alija bieži skatās uz mani, īpaši tajos brīžos, kad runāja par tām tēmām, kas bija aktuālas man. No sākuma man šķita, ka man tikai rādās, ka viņa uz mani skatās... Tad viņa mani pati uzrunāja. Pirmo reizi ar frāzi, ka es līdzinos kādai žurnālistei un otro reizi tieši pajautājot,

vai es rakstu Kad atbildēju, ka rakstu gan, viņa mani uzaicināja pienākt pēc semināra...

Nākamā dienā mēs satikāmies individuālajai konsultācijai, kura izgāja ārpus laika rāmjiem un šī saruna, tikšanās pie viņas viesnīcā bija jau viņas iniciatīva, kuras laikā ne tikai tapa neliels sarunas- intervijas fragments, ko tūlīt varēsi izlasīt, bet arī virkne visādu interesantu kopēju ideju...

Un, lai arī saruna beidzās ar tādu nedaudz smagu noti, kas skar mūsu zemi un cilvēkus, es to atstāju... Vēl šifrējot un tulkojot sarunu domāju, vai atstāt...tomēr izlēmu atstāt..

Bet vispār saruna bija viegla, plūstoša, sirsnīga, atmiņu un emociju pilna... Es ļāvos šim plūdumam un aicinu sajūst arī Tevi

SARUNA AR ALIJU

Cik sen Jūs jau brauciet uz Latviju? Kas Jūs saista ar Latviju, kas liek atgriezties šeit atkal un atkal?

Divpadsmit ar pus gadus jau es regulāri braucu uz Latviju..Tās ir intuitīvās sajūtas. Vispār priekš manis ģeogrāfiskās robežas neeksistē, cilvēki ir līdzīgi, mūzika, valoda, viss šeit man šķiet ļoti tuvs un radniecīgs. Kādreiz es Maskavā 16 gadus nodzīvoju uz ielas ar nosaukumu "Rižskij projezd"...

Reiz es uzstājos kongresā, un tur sabrauca daudz cilvēku no visas bijušās Padomju Savienības. Pēc tam mēs ilgi pastaigājāmies, runājāmies, visbeidzot nosalām un noķērām mašīnu, lai aizbrauktu uz kādu mums zināmu restorānu. Aizbraucām, bet tas nestrādā. Sakām, redziet, te blakus restorāns "Kosmos", ejam tur?! Restorānā sagaida trīs oficianti, viens no viņiem aizveda mūs pie kāda

galdiņa. Es apsēžos un skatos, pretī aiz mana kolēģa muguras, uz sienas ir zīmējums- skaists skats un uzraksts "Laipni lūgti Rīgā!". Kad pienāca oficiants, es jautāju, kas tas ir par zīmējumu? "Vai tad Jūs nezini?!- viņš atbildēja -Jūs atrodaties slavena latviešu mākslinieka restorānā!"

Pēc trīs nedēļām es nonācu Rīgā. Tas bija pēc vairāku dienu semināriem Viļņā, uz kuriem bija atbraukuši arī pieci cilvēki no Latvijas. Viens no viņiem bija dr. O.Peipiņš. Viņš pienāca pie manis un teica: "Jums ir jāatbrauc arī pie mums uz Rīgu! Visdrīzākajā laikā!"

Toreiz vēl nebija Šengenas vīzas. Kamēr man uztaisīja Latvijas vīzu, es vēl piecas dienas padzīvojos pa Lietuvu. Tas bija 2004. gada jūnijs. Kopš tā laika es arī šurp braucu.

Visbiežāk es apmeklēju Latviju, Zviedriju un Dāniju. Tās ir trīs valstis, kas man, savā ziņā, ir kļuvušas par otrajām mājām...

Pavisam drīz, marta mēnesī, Jūs atzīmēsiet gadadienu. 25 gadi kopš Jums atvērās spējas (otkrytije dara). Kā tas notika un kas ir mainījies pa šiem gadiem?

Ja mēs runājam un ticam tam, ka eksistē burvju pasakas, tad tas izskatās apmēram tā.

Dzīvo cilvēks vienkāršu, ikdienišķu dzīvi. Vīrs, bērni. Līdz pēkšņi, vienā dienā tas notiek. Ir brīži, kad nevar paskaidrot, kas ar tevi notiek. It kā esi vesels, ar galvu viss kārtībā, tomēr pavisam noteikti, kaut kas notiek! Vienas diennakts laikā uztvere sāk mainīties. Tu vienlaicīgi ieraugi sevi vairākās realitātēs, vairākās telpās, sāk ieraudzīt tās iemītniekus, tur notiekošos procesus. Jā, Tu kaut ko par to visu esi dzirdējis, lasījis, bet vairāk kā mītu, fantāziju to uztvēris. Kādu brīdi, pašā sākumā, šķiet, ka varbūt tas ir nosapņots, ka tas, kas ar tevi notiek, nav īstenībā?! Līdz Tu saproti, ka viss ir mainījies – tu vairs neesi tu. Vai arī tas esi tu, bet pavisam cits tu. Tā ir kā jauna dzimšana. It kā tavu garu būtu nomainījuši, tevī citu būtību ielikuši...

Vai bija bailes?

Tu sāk dzirdēt skaņas, balsis no citām realitātēm. Ziniet, es divas nedēļas biju uz robežas starp normālo dzīvi un psihiatrisko slimnīcu. Cilvēki šķībi skatījās uz mani. Es redzēju visu! Es teicu cilvēkiem: *kāpēc Jūs to dariet? Jūs taču nemaz nevēlaties to darīt? VAI: Nesteidzieties, jūs nenokavēsiet savu trolejbusu?!*

Tagad, skatoties atpakaļ, es saprotu, ka sākumā es nepratu kontrolēt savas sajūtas, redzējumus, nesapratu, ko teikt, ko noklusēt... Man nāca informācija, es to uzreiz atskaņoju... Es redzēju cilvēku, es teicu to, kas nāca. Tā man gāja divas nedēļas. Pēc tam es ievēroju, ka cilvēki savādi uz manīm skatās un ieraudzīju sevi ar viņu acīm. Es izskatījos kā slims cilvēks. Tomēr pati jau tajā brīdī es sapratu, ka esmu vesela, vienkārši redzu to, ko citi neredz. Divas nedēļas bija cīņa, pēc tam ieslēdzās protests: "es to negribu!"

Man vilcienā nosēžas pretī cilvēks, es redzu, ka viņš ir tikko no cietuma iznācis recidīvis, es redzēju, ko viņš jūt un, ka pēc 5 min nopirks pīrādziņu no tirgotāja, kas tos iznēsā...

Es sapratu, ka man iepriekšējā dzīve, tāda kāda tā bija, ir beigusies... Šī ir kaut kāda cita dzīve, kurai es neesmu gatava. Es negribu būt cita, es nevēlos to visu redzēt!!!.. Iekšēji es lūdzu palīdzību, es vēlējos atrast cilvēku, kas man palīdzētu saprast to, kas ar mani notiek patiesībā. Un man "atnāca" cilvēka uzvārds, pie kura griezties, slavens parapsihologs- *"ej pie viņa- viņš tev palīdzēs"*.

Tajā laikā es strādāju valsts iestādē, studēju jurisprudenci un audzināju bērnus. Variet iedomāties, kādā stāvoklī es atrados?

Es piezvanīju šim cilvēkam, bet viņa sekretāre pateica, ka viņš ir aizbraucis uz kongresu, atgriezīsies pēc divām nedēļām. Es viņai saku, ka nevaru tik ilgi gaidīt, ka man ir panika, grūti, tad viņa man iedeva viena cita speciālista telefona numuru, kurš it kā varot palīdzēt. Es zvanu, paceļ kāda sieviete. Es savā manierē ātri skaidroju, kādēļ man vajag parunāt ar Oļegu Semjonoviču, kā es jūtos, ka man ļoti, ļoti vajag... Viņa otrā galā noklausās un saka *"Kurš jums to trešo aci atvēra, tas lai arī aizver!"* Un nolika klausuli. Dabiski, es raudu, saprotot, ka neviens man nevar palīdzēt... Tas bija tāds izmisums, tā bija robeža, it kā viss, tava dzīve ir beigusies, visa pasaule no tevis atsakās, tu vairs nekad nebūsi tāda kā agrāk. Tās ir tādas skumjas, tāds smagums.

Paiet vēl dažas dienas un man zvana tas vīrietis, kam es pirmajam zvanīju pēc palīdzības un saka: *"Mums bija izmaiņas konferencē, esmu atgriezies, Rīta par jums teica, tūlīt pat ņemiet mašīnu, brauciet pie manis!"*

Es aizbraucu un es labi atceros to pirmo frāzi, ko viņš man pateica: ***"Jums ir jāpieņem tas fakts, ka Jūs izvēlējās"***. Es toreiz to līdz galam nesapratu, man bija knapi 30 gadi...

Pirmais, kas atnāca pie manis, tas bija Jēzus... Es to nevarēju teikt skaļi, pūlī, jo visi teiktu, lūk, vēl viena jukusī. Tie visi tā saka, ka Jēzu redzējuši... Ziniet, es nevaru paskaidrot, kā es viņu redzēju... Redzējums, ārpus realitātes- viss ir savādāk. Pamēģini iedomāties, kā ir, kad pēkšņi sākas zemestrīce, atverās sienas, grīda, līdzīgas sajūtas. To nevar paskaidrot tiem, kas to paši nav pieredzējuši...

Un nākamajā dienā tas notika. Tagad tas bija skaidri saprotams- tā bija informācija, kas nāca...

Man tas ir dzimtā, jau no vecmāmiņas, kas bija ar spējām. Mamma vēl joprojām ir pazīstama dziedniece, ekstrasense savā pilsētā Tatarstānā, jau kopš 1989.gada. Viņa ir mediķe un vienmēr izmantoja savas spējas arī diagnožu uzstādīšanā. Viņa ļoti daudz zināja par alternatīvajām ārstēšanas metodēm un tās ieteica citiem. Pie viņas brauca no citām republikām dziedināties. Mamma daudzas reizes, pirms man pašai šīs spējas atvērās, man teica: *"nāc es tev parādīšu, nāc es tev iemācīšu"*...bet es atbildēju *"mammu, man tas nav interesanti, es būšu advokāte! :), man neko nevajag"*, mani tas neinteresēja. Man likās, ka ezotērika, mistika, augstākie spēki, tas viss nav mans.

Līdz tā dzīve beidzās. Sākās cita.

Kāds strādā ar enerģijām, kāds dziedina ar zālītēm, kāds sarunājas ar mirušajiem. Vai Jums ir kāda konkrēta joma vai sfēra, kura padodas labāk?

Tā sanāca, ka jau mēnesi vēlāk, es aizgāju no darba. Mani uzaicināja strādāt uz VDK. Es sāku veikt seansus, pavisam bez reklāmas. Cilvēki nāca paši, viens otram ieteica. Nāca arī profesori un zinātnieki, nāca ticīgie, dāvināja man ikonas, bet es vispār piedzimu islamicīgā ģimenē. Tad netīšām es nonācu baznīcā - Sokoļņikos, tur ir skaista, senatnīga baznīca. Gāju garām, jau bija tumšs, līdz es pēkšņi nolēmu tur ieiet. Un durvis izrādās bija vaļā. Neviena nav, vispār nevienas

dzīvas dvēseles nav. Man tā atmosfēra, tā smarža, kas tur bija, ikonas, kas uz mani skatījās...es gāju, gāju dziļumā, līdz nonācu un nostājos pie kādas ikonas. Tā bija Jēzus ikona. Domās es jautāju- *diez, kā sauc šo baznīcu?* Pēkšņi man aizmugurē sāk sarunāties divas sievietes, kuras es tur nemanīju, tur nebija neviena! Viena otrai prasa: *'vai Jūs nezini, kā sauc šo baznīcu?'* Otrā atbild: *"vai tad jūs nezini, šo baznīcu sauc par Kristus Augšāmcelšanās baznīcu"*. Man tūlīt tika atbildēts.

Tā man tas viss sākās : nolasīšana (считывание) no pirmajām dienām. Ieraugu cilvēku un sāk nākt informācija. Vai man prasa par kādu, vai nosauc tikai vārdu, vai rāda foto. Man nevajag fotogrāfiju, man informācija nāk uzreiz, tajā pašā brīdī par šo cilvēku. Es aprakstu to, ko es redzu.

Kādas ir sajūtas, no kurienes nāk šī informācija?

Man ļoti daudzi to ir jautājuši. Kā tas notiek? Es saprotu, ka es to nevaru paskaidrot. Tā informācija ir tā kā vizuāla telegramma, kas no kaut kurienes nāk. Tā nav tikai gaišredzība. Tā ir arī gaišdzirdība un gaišzinība. Viss kopā. Gan ekrāns, gan es dzidru, gan sajūtu. *Man prasa par kādu sievieti un es ieraugu viņas tēlu, dzirdu tērpa auduma skaņu, saku, ka viņai ir zīda kleita mugurā... saku, ka ļoti skaista sieviete, jūsu māte... aprecējās ar jūsu tēti mīlestības dēļ, bet jūsu tētis bija liels egocentriķis, no sākuma bija iemīlējies mammā, bet mīlestība ātri pārgāja un viņš pārslēdzās uz citu sievieti. Mamma ļoti cieta, viņa nevarēja vairāk nevienu iemīlēt, viņa viņu gan dievināja, gan mīlēja vienlaicīgi. No sākuma bija tikai aizvainojums, kas ar laiku pārauga naidā. Viņš redzēja viņas pārdzīvojumus, bet neko nevarēja iesākt, jo tagad viņam interesēja cita sieviete. Es redzēju, ko viņi domāja, par ko runāja, ko juta...Tādā līmenī nāca informācija.*

Pēc kāda laika, es sapratu, ka tas ir pārāk detalizēti, mācījos izvilkt būtiskāko no informācijas plūsmas. Vēl vēlāk es sāku ieraudzīt karmiskās cēloņsakarības katrai konkrētai situācijai.

Varu redzēt un sajūst jūs jau mammas vēderā. Ar kādu informāciju jūs esiet atnākusi, kā jutusies mammas vēderā, kādas attiecības mammai bija ar tēti, bērns to jūt. Vai mīlestības auglis, vai spontāni ieņemts bērns, varbūt negribēts bērns. Vienā mirklī es varu ieraudzīt visu bildi, un man jāpaspēj to visu atskaņot. (Alija ļoti ātri runā)

Mirušos es arī redzu. Viņi skatās uz mani. No viņiem es varu saņemt informāciju par cilvēkiem, kas sēž man pretī. Ko mirušie nav paspējuši pateikt. Ka, piemēram, vecmāmiņai, kura nomirusi vairākus gadus atpakaļ, ir vainas sajūta prēt savu meitu, bet pretī man sēž mazmieta. Es saku, *jūsu mamma ir apvainojusies uz savu mammu, bet vecmāmiņa lūdz nodot, ka viņa pārdzīvo par šīm nesaskaņām. Viņa mīlēja savu meitu, bet neprata to parādīt, izteikt, jo bija aizņemta, aizrāvusies ar sociālo dzīvi.* tas viss ir tik sarežģīti- cilvēka dzīve izliekās pa tādiem kā plauktiņiem...

Ziniet, tā nav fantāzija, jo es vienmēr saku to, ko cilvēks zina no mammas, vecmāmiņas, kādi viņi bija cilvēki... Nāk tā informācija, kas cilvēkam ir jāuzzin un ne vienmēr tā, ko viņi prasa... Cilvēki raud, viņi pēkšņi saprot, kādēļ notika tā, kā notika un kādēļ tagad ir tādas sekas. Tas ir dzīvs kontakts ar dvēselēm. Tas dziedina.

Es redzu gan dzīvos, blakus esošos cilvēkus, gan mirušos. Man nepatīk saukt viņus par mirušajiem, jo man viņi ir kā dzīvi. Tikai, it kā izgājuši aiz durvīm. Viņi ir klāt. Viņi skatās uz mums. Tā ir realitāte.

Es te sēžu uz krēsla, runāju ar Jums, bet viņi ir tepat. Viņi ir.

Jums viņi netraucē? Negribās aizvērt durvis un pabūt vienatnē?

Absolūti nē. Tā ir daudzdimensionāla telpa, kamēr es neskatos, vai kamēr man nejautā, lielākoties, viņi mani netraucē. Tā ir cita pasaule.

Pie manis atnāk cilvēks, no sākuma es redzu viņu vienu, tad ieraugu viņa bērniņu, ieraugu zilās bērniņa acis, matus...redzu, viņa ir tētiņa meitiņa, redzu, ka mamma ir tikai piedalījies radīšanā, bet dvēseļu galvenā saikne ir ar tēvu – viņš ir autoritāte, galvenais cilvēks. Tā es to redzu... Es runāju, bet sajūta ir, ka tā

informācija nāk, pats no sevis runājas.

Vai nemēdz būt tā, ka jūs guļiet vannā, bet kāda nomaldījusies (неупокоенная душа) dvēsele ierodas ar savu stāstu?

Mēdz gadīties. Reiz pie manis bija sieviete, kuras vīram atlicis dzīvot 5 mēneši. Viņa jau pati bija teikusi, ka viņam ir nedziedināms vēzis. Es redzēju pat viņu kāzas. Ak, Dievs, cik tās bija skaistas kāzas! Tik brīnišķīgi skaisti cilvēki, kā aktieri! Un tik labi, tik mīloši! Pavasarī laulājās, kad viss plaukst! Pagāja gadi un šī sieviete pie manis ieradās ar viņa foto. *Lūk, mans vīrs, viņš ir slimš ar vēzi, ko Jūs variet pateikt?* Es pateicu, ka viņam daudz vairs nav palicis. Vispār parasti es to nesaku, bet šajā gadījumā es redzēju, ka Dvēsele jau ir gandrīz prom, ka vairs tikai fiziskā forma, čaumala palikusi. Man nāca tādas nianšes par šī vīrieša dzīvi! Par viņa attiecībām ar tēvu bērnībā, ka viņš nav piedēvis tētim, ka viņš ir mocījies starp duālām jūtām pret tēti- gan mīlējis, gan dusmojies par to, ka viņš mammai pāri dara.

Es sievai teicu, lai rūpējās, vāra vistas zupu, runājas par visu šo, lai nekādā ziņā neļauj viņam noprast, ka jūs ziniet par drīzo aiziešanu. Viņam vēl ir jāpiedod...

Pēc kāda laika, mana mamma bija šo sievieti uz ielas satikusi un norunājušas, *re, kā Alija precīzi pateica par pieciem mēnešiem, kaut ārsti solījuši, ka 2-3 gadījumus vēl padzīvos!*

Un, tad jau ziņas ļoti ātri aizgāja! Tā ir provinciāla pilsētiņa. Daudzi teica, ka esmu piesaukusi nāvi ar savu paredzējumu, bet es atbildēju, ka viņi pārāk augstu mani vērtē, pēdējais vārds vienmēr pieder Dievam. Ja Dvēsele ir izpildījusi savu programmu, viņa aiziet.

Tad, lūk, šī Dvēsele mani vajāja vairākas nakts! Mana mamma man palīdzēja toreiz. Tā bija man pirmā šāda veida pieredze un es nezināju, ko darīt... Es miegu ciet, viņš (šī vīrieša dvēsele) atnāk un visu laiku ir manu acu priekšā, neiet prom. Man tikai pēc laiciņa pieleca, ka viņš gaida no manis palīdzību, ka viņam lūgšana ir vajadzīga, lai aizlūdz par viņu. Viņš, kā dvēsele, nekādi nespēj pacelties uz augšu, tas ir nedaudz bailīgi- pamodies naktī, bet neesi viens- uz tevi skatās. Dzīvas acis, kas mirkšina. Tas nav statisks tēls- tas ir dzīvs. Tā ir enerģija, kas kustās telpā. Pirmo reizi ir ļoti nekomfortabli un bailīgi, tu saproti, kas tas ir, bet nesaproti, ko īsti ar to darīt. Tas ir kā pārbaudījums un es prasīju eņģeļiem palīdzību un viņi pasaka, kas darāms. Tagad jau ir daudz vienkāršāk

Daudzi cilvēki sapņo par īpašām spējām, praktizē, lai tās atvērtos... Mēdz teikt, ka katram darbam ir sava garoziņa?! Kāda tā ir Jūsu darbam, Jūsu misijai?

Tā ir sanācis, ka laika gaitā mainās veids, kā es to daru. No sākuma tā bija tīrā nolasišana. Jūs jau saprotiet, *"kad es apprecēšos"*, *"vai būs princis?"* – populārākie jājamzirdziņi. Es vienkārši atskaņoju, to informāciju, kas man nāca. Daudzi nāca ziņkārības dēļ, daudz bija jaunu cilvēku, ar tādiem ļoti piezemētiem jautājumiem.

Tad bija 90 gadi, kad daudz nāca dažādi biezie, biznesmeņi, arī šaubīgi tipi, kam cilvēku vajag atrast, kam dokumenti pazuduši. Vēlāk mani sāka aicināt uz dažādām organizācijām, ar semināriem, uz skolām, kultūras namiem, poliklīnikās, ļoti dažādas vietās. Viss bija spontāni. Nāca ļoti daudz cilvēku.

Vienu brīdi es sapratu, ka es tomēr esmu dziedniece, ka man jāstrādā ar cilvēka Dvēseli, ka es negribu pieņemt kriminālo vai šaubīgu aprindu cilvēkus. Mani aicināja strādāt arī Militārajā prokuratūrā, jo es jau nācu no tās vides, tomēr es gribēju brīvību. Es negribu nevienam piederēt...

Līdz 1999.gadā mani paaicināja uz Zviedriju. Oktobrī es aizbraucu uz divām nedēļām, bet sākās tāds cilvēku pieplūdums, ka nācās pagarināt vīzu.

Bērnībā man ļoti patika skandināvu pasakas, ilustrācijas, ieliņas, citādie cilvēki. Man tā likās pilnīgi cita pasaule. Un tā, reizi divos mēnešus es tur sāku uz 2 nedēļām braukt. Pieņemšanas, semināri... Jūtu, ka Skandināvija manī atvēra manas spējas vēl dziļāk, es sāku ļoti spēcīgi sajust karmiskās cēloņsakarības: kas ir noticis, kādēļ, kas to veicinājis un kādas būs sekas. Bieži redzu dzimtu – meitas, mammas, vecmāmiņas un kādēļ ir tā, kā ir. No kurienes kas ir cēlies, kādēļ. *"Tu nevari apprecēties, tādēļ, ka tev ir tāda programma, tavai mammai bija tādi un tādi bloki, bet tava vecmāmiņa nesaprata to un to..."* Kad cilvēks dzird, viņa dvēsele to jau zina, tādēļ ir tādas reakcijas. Viss ir saprotams, viņam notiek tāda kā ieslēgšanās tajā enerģijā, kas nāk...

Piemēram, Zviedrijā atnāk kāds profesors, apsēžas, bet manos seansos ir tāds noteikums, ka cilvēks nedrīkst neko runāt, uzdot jautājumus. Ja es jau redzu, ka cilvēks ir gatavs, labvēlīgi noskaņots, man jau sākas informācijas plūsma. *"Jūs tagad braucāt pie manis un domājāt par savu tēvu, kas nomira 2 gadus atpakaļ. Jūs saprotiet, ka jums ir vainas apziņa, ka jūs nepaspējāt viņam pateikt to, ko gribējāt, ko vajadzēja un tagad to ļoti nožēlojiet. Jums ir vēlēšanās viņu apskaut un visu pateikt, bet viņa vairs nav..."* Viņš sāka raudāt. Jo es runāju, to, ko viņš

jau zina. Kad viņš gāja prom, viņš teica, ka pirmais, ko viņš darīs, dosies pie tēva uz kapiem un parunāsies.

Pēc tam sekretāre, kura veica pierakstu, sagaidīja un pavadīja klientus, teica, ka viņš iznācis tik apjucis, ka gandrīz aizmirsis savu mēteli, kad viņa devusi, viņš teicis, ka vajagot apsēsties, jo viņam griežoties galva un esot ļoti dīvains stāvoklis. Tad viņš palūdzis lapiņu un uzrakstījis vienu no skaistākajām atsauksmēm, ko es vēl joprojām glabāju. Tik ļoti viņš bija iespaidots no dzirdētā...

Šis cilvēks pats vada starptaustiskus seminārus. Tādi cilvēki reti staigā uz šādiem seansiem. Kādi spēki viņu atveda pie manis.

Ir bijuši daudzi tādi unikāli momenti, kurus tik ļoti dziļi esmu izjutusi, ka informācija nāk no Turienes. Jo iesākumā es daudz ko nesapratu.

Esmu arī ar zvaigžņu slimību izslimojusi Līdz vienā brīdī tu saproti, ka šīs spējas, ir dāvana. Dāvana no Debesīm, ka tava dzīve ir kalpošana. Garīgums un izpratne par to ir audzis procesā.

Es piedzimu savādāka un 6 gadu vecumā vecākiem pateicu, ka neesmu viņu bērns. Viņi mani ļoti norāja toreiz. Vēlāk esam to visu izrunājuši, bet tā es jutos.

Vēl gribu pastāstīt vienu momentu: atcerieties, semināra laikā teicu, ka Jūs esiet līdzīga vienai žurnālistei, šķiet, Rosiha viņu sauca, Kazaņas tatāriete, kas strādā par redaktora vietnieci vietējā pilsētas žurnālā. Kad es ieraudzīju Jūs zālē, man likās ka tā ir viņa! Tādēļ, man atnāca sajūta, ka Jūs arī rakstiet. Tad lūk, viņa bija tā, kas uzrakstīja rakstu par manu mammu 1992.gadā, gadā, kad man atvērās manas spējas.

Intervijā mamma pateica, ka viņai ir meita, kas mācās juridiskajā fakultātē, ka viņai tikko ir atvērušās spējas un žurnāliste pierakstīja pāris teikumus arī par mani.

To interviju izlasīja mana kādreizēja skolotāja Zoja Aleksandrovna. Lai arī es, uz skolas sākumu, nerunāju krieviski un mani negribēja ņemt krievu skolā, mans tēvs uzstāja, jo gribēja, lai zinu krievu valodu. Lūk, šī skolotāja, ir tā, kura mani savā ziņā izvēlējās, bīdīja, virzīja uz krievu valodas olimpiādēm, kaut bija daudzi citi bērni, kas arī to varēja. Viņa lika man uzstāties visas skolas priekšā, lai es nebaidītos runāt. Viņa runāja, ka man jābūt skolotājai dzīvē. Tieši viņa bija tā, kas iedeva ceļazīmi dzīvei.

Pēc intervijas izlasīšanas, Zoja Aleksandrovna uzreiz caur mammu atrada mani, piezvanīja un uzaicināja ciemos. Es braucu transportā un pēkšņi man acu priekšā atverās ekrāns, es redzu istabu, tās malā sekciju un augšējā antresolā, aiz drēbēm, paslēptu skaistu Dievmātes ikonu. Es nekad nebiju bijusi skolotājas dzīvoklī agrāk!

Kad atbraucu un Zoja Aleksandrovna atvēra durvis, es viņai prasīju: *kādēļ gan jūs slēpjiet ikonu sekcijas augšējā plauktā?!* Klusējot, viņa paņēma no virtuves tabureti un gāja uz istabu, es viņai pakaļ. *"Kā gan tu to varēji zināt"*, viņa teica, *"pat mans vīrs nezina, ka man tā ir!"*

Tā viss sākās un tādu gadījumu ir bijis ļoti daudz. It kā Dievs darītu visu, lai par mani uzzinātu arvien vairāk cilvēku. Viss notika dabiski, plūstoši.

Daudzas sievietes, kuras iet pa garīgo ceļu, jūt šo atšķirtību no partneriem, ilgojas pēc radniecīgas dvēseles. Vai daudzas dvēseles izvēlas vientulības, vienatnes pieredzi?

Nekad, nekad. Visos gadījumos pastāv harmonisku attiecību iespējamība. Nerunāsim par zīlniecēm, kas saka, tāda jums karma, bezlaulības vainags, utml. Ziniet, nekad nedrīks teikt sievietei, ka viņa ir nolemta, ka nav iespēju....

Bet jūs to redziet?

Ir tādi gadījumi, kad redzu, ka sievietei nevajag būt precētai un ar esošo vīru ir jāizšķirās, jo nav tur mīlestības un izaugsmes dvēselei. Nekad nebūs prieka, laimes, bērnu esošajās attiecībās.

Ir jāsaprot un sievietei jāpasaka, kas bija pirms. Pirms viņa saprata, ka jūtas viena. Un, jāsaprot, kādēļ viņa tā jūtas, ka tas ir starpposms, lai izietu uz sirds attiecībām.

Pastāv tāda garīgā vientulība. Tā nav nolemtība būt vienai kā sievietei, tas ir kaut kas cits, tas ir stāvoklis, kad tiek meklēta saikne ar savu Garīgo Es. Šādai sievietei ir pilnīgi cits stāvoklis. Tas nav piezemētais: *“a, kur ir visi vīrieši, kādēļ*

man neviena nav, vismaz kādu man iedodiet!”

Garīgā vientulība ir izpratne par to, ka kaut kādi procesi notiek, kaut kur mani ved, vada, kaut kas briest un, kad es būšu gatava, mani atvedīs pie šī cilvēka. Iekšēji ir nojausma, dvēseles gaidas, kad mīlestība sevi pa īstam izpaudīs, visos vibrāciju līmeņos. Tas, kas bija, bija kā prelūdijs..

Mēs paši maināmies, pasaule mainās, tuvojas jauns gads. Vai Jums ir kādas sajūtas attiecībā uz nākamo posmu Latvijā un vispār pasaulē?

Jūs paprasījāt, un man uzreiz palika mazliet skumji, kad teicāt vārdu Latvija... Sajūtās, it kā zemāk un zemāk laižās...dibenā, dibenā ... (на дно), paliek ar vien retāk (редеет, редеет, редеет...), zemāk, zemāk...Sajūta kā (как в котлаване) kaut kādā pelēkā grāvī, kur ļaudis nolaižās.

Un sajūtas saka, ka ne labākie laiki vēl priekšā. Vēl ir pārāgri runāt par zemes augšupcelšanos. Būs vēl daudz...Tā ir karma, visu šo cilvēku kopējā karma, kas ir apvienojušies zem egregora, sauktu par Latviju. Cilvēki nav aktīvi, viņi ir pasīvi. Tā vietā, lai sāktu šeit kaut ko darīt – koku iestādīt, dēlu dzemdēt, vai par mīlestību runāt, viņi cenšās ātrāk kaut kur noslēpties, kaut kur “aizlaisties”, aizbraukt uz citu zemi, kur labāk, kur tīrāk. Viņi pamet vietu, kur ir saistīti ar saviem senčiem. Viņi vēl nejūt šīs enerģētiskās telpas aicinājumu, nejūt savu

senču un savas Dvēseles balsi. Var teikt, ka šim apvidum ir tikai sācies attīrīšanās process. Ir jānāk tornado, kas visu savā ceļā nojauc, izdedzina, kad paliek klajums, tukša vieta, izdedzināta zeme. Un ir jāpaiet vēl laikiem, lai šeit sāktu augt zāle. Mēģinu līdzībās izteikties. Te vēl ir pelēkas debesis, pelēkas enerģijas... Tas nav pats dziļākais grāvis, kurā atrodas Latvija, bet tomēr kritiens vēl joprojām ir uz leju... Nav vēl sajūta, ka sāktos evolūcijas process, vēl turpinās involūcija, vēl krītam..

Viņiem (ļaudīm) ir tik ļoti jāaizmirst pašiem par sevi, savu dzimteni, vēl tik ļoti jāpazaudējas, jānokļūst "starp tīģeriem", starp dzīvību un nāvi, kad sāk ieslēgties dabiskie impulsi, īstenā daba, kad sāk apzināties – *Kā gribās dzīvot! Kā gribās priecāties par dzīvi!* Kad sāk domāt – *ir jācīnās, ir jāpieceļās, nevajag turpināt sēdēt tajā bedrē, kur ir tumsa, mitrs un vietuļi...* Šajā mirklī pamostas Gars. Pašlaik viņš, valsts egregora gars, ir teju dzīvs (nav dzīvības pazīmju)... Latvija ir tāda kā beztiesīga, tāda kā bez serdeņa, bez mērķa, viņa it kā nav mirusi, protams, bet arī nav dzīvīguma, vibrācijas vājas...

Tas nebūs mūžīgi, bet līdz vienam momentam, kad šī zeme atkal ieelpos. Ieelpos ar pilnu krūti dzīvības dvašu...

Un tad atkal sāks puķītes ziedēt un cilvēki sāks mosties. Kā pasakās stāsta. Pamodīsies ļaudis, berzēs acis, raudzīsies apkārt un teiks: *kāpēc es tik ilgi gulēju? Kāpēc es tā dzīvoju vispār? Šī taču ir mana dzimtā zeme, manas mājas...*

Kas attiecas uz valsts pastāvību- par to vēl agri runāt. Ir daudz ietekmējošu faktoru, jo šī valsts to pielauj, viņa ir pārāk daudz cietusi. Cilvēki šeit ir ļoti dažādi, daudzi vispār nav no šejienes. Viņi neciena un nevērtē to, kas ir – šo zemi. Es, piemēram, ļoti mīlu Latviju. Es mīlu Rīgu un Ventspili, Jūrmalu. Lietuvā es mīlu Palangu un Viļņu. Tās ir atbalsis no iepriekšējām dzīvēm- tā tuvības sajūta.

Nobeigumā- ko Jūs novēlētu tiem, kuri lasīs šo sarunu?

Ja es teikšu- nezaudējiet ticību, tas skanēs pārāk banāli, varbūt... *Jūs esiet! Un tas nav nejauši. Tajā ir liela jēga – visos līmeņos. Uzdodiet katrs pats sev jautājumu: ko es te daru? Kāpēc es te esmu un ko es te vispār daru? Tu esi ieradies šeit, kur tu atrodies, nevajag stāvēt kā statujai un domāt, kad tad tā laime*

beidzot atnāks, kad kaut kas sāks notikt?! Vienkārši – piecelies un ej! Kad tu sāksi darīt, tad redzēsi, ka visa dzīve tev atsaucas! Ej pretī savai dzīvei...

Es pati esmu ļoti aktīvs cilvēks, nevaru ilgi vienā vietā atrasties, ilgi vienu darbu darīt, man vajag kustību, apgūt jaunu telpu, jaunas virsotnes. Tas ir bezgalīgs process, brīžiem žēl, cik daudz vēl valstis neesi redzējis, skaistās ielejas, puķes kur zied, aromāti, strautiņš čalo... skaisti dzīvnieciņi, putni... Vajag elpot pilnu krūti, censties piedzīvot pēc iespējas vairāk tā skaistuma, kas ir apkārt. Vienkārši dzīvot! ”

Ar sirdi sajūti, ko vajag tev un ņem to!
Paldies Alij, un uz tikšanos pavasarī!

Tāds ir stāsts par divu orbītu saskaršanos- manu un Alijas! Ceru, ka Tev patika!

2016.gada nogalē Rīgā...

Sirsnīgi-

Inta Blūma

P.s. Ja arī Tu vēlies paaicināt Aliju, noorganizēt tikšanos savā centriņā vai pilsētā, raksti viņai un saki, ka info no mana bloga